

SVOBODNA SLOVENIJA

LETO (ANO) XLV (39)

Štev. (No.) 7

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

6. marca 1986

Iskanje miru

Pred dnavi je vso svetovno javnost pretresla žalostna novica, da je bil v do sedaj tako mirnem mestu Stokholmu umorjen švedski prvi minister Olof Palme. Vest o tem tragičnem atentatu je presenetila svet, še prav posebno zaradi politične pripadnosti tega reprezentativnega državnika. Olof Palme je predstavljal na mednarodnih forumih socialistično strujo mišljenja, bil je spoštovan zagovornik držav tretjega sveta (do katere mere mu je bil znan ta svet, je težko preceniti), v svojih nastopih je pa z veliko simpatijo podpiral levičarske vlade v latinski Ameriki. In kljub vsej tej naklonjenosti „napredni mentaliteti“, je postal žrtev levičarskega terorizma. Tudi geografsko politično okolje, v katerem so teroristi izvršili zločin, ne spada v poznane strateške točke. To pa dokazuje, da vzhodni blok v borbi za oblast, kot je to običajno, ne izbira okolja ne sredstev. Znano je, da Skandinavski polotok predstavlja že vrsto let „vzorec socializacije“ ter propagande za levičarske vlade v Srednji in Južni Ameriki.

Umor uglednega današnjega politika ni osamljen primer sodobnega terorizma. Takšne in podobne dogodke je zaslediti v dnevnih poročilih, kot običajni del dogajanja „civiliziranega sveta“. Medtem ko val nasilja narašča, se slišijo glasovi, ki opravčujejo takšna dejanja v imenu „visokih socialnih in političnih idealov“. Kje iskati vzroke posebno vidnemu nasilju, ki povzroča negotovost in nemoč v zahodnem svetu. (Kako to, da na Vzhodu ne pride do takih pojavov?) Ako bi imeli za te dogodke eno samo razlago, bi bila rešitev lažja.

Poleg marksističnega hegemonizma, ki ga predstavljata in širita Sovjetska zveza in Kitajska, imamo celo vrsto konkretnih narodnih, socialnih in političnih problemov posebno v nerazvitih državah. Pereče

težave kličejo po čim hitrejši rešitvi in naletimo na skušnjava državnih in celo verskih voditeljev, da bi z naglimi metodami preosnovali strukturo sedanje družbe. Evropski človek — in z njim bogastvo in hkrati dekadentnost zahodne kulture — je dosegel do zgodovinskega obdobja, v katerem je priznan pluralizem, strpnost in demokratičnost v polnem smislu besede. Zavest o svobodnem človeku v demokratični družbi je do tolike mere zaživela v javnosti, da jo morajo v deklaracijah in ustavah priznati celo totalitaristični režimi. Njihova praksa je povsem drugačna a že sama obveznost priznanja demokracije „na papirjih“ razodeva sedanjo mentaliteto civiliziranega človeka, da je življenje v svobodi — življenje pristnega človeka. Po več stoletij dolgemu procesu je prav v tem XX. veku velik del človeštva prekinil s tradicijo in z večino tradicionalnih vrednot — tistih vrednot, ki so označevale krščansko zahodno kulturo. Tako kot je vera brez del mrtva, tako so človekove vrednote brez merila Absolutnega puhle, izvotljene in jalove.

V zapleteni problematiki tega obdobja zaznamovanega z nasiljem išče moderni človek rešitev v kulturno političnem preobratu in v gospodarskem napredku; tudi v moralni spremembi, ki se sklicuje na človekovo razumskost in dobronamernost, na neke vrste filantropijo brez metafizike. Večina dogodkov pa nam razodeva, da po tej poti sedanje generacije niso našle smisla ne človeku posamezniku in ne zgodovini. Ob vsem tem človekovemu iskanju in v težavnih okoliščinah, ki kličejo po nujnih spremembah, pa nas že od pričetka tega leta besede papeža Janeza Pavla II. ponovno vabijo k miru. Mir pa je posledica ljubezni, dialoga, prepričanja in globoke osebne duhovne rasti.

Katica Cukjati

DR. TONE ARKO

Confiteor (III)

Drugi dan dopoldne sem napravil v portoroški okolici še nekaj slik in tudi obiskal nekaj trgovin, namenjenih turistom. Predvsem sem hotel najti dobre diapozitive krajevnih zanimivosti, ki jih nisem imel časa obiskati in ujeti v kamero.

Toda zopet sem imel smolo. Nikjer nisem mogel najti diapozitivov s slovenskimi naslovi. Našel sem nemške, italijanske, angleške, italijanske, angleške in pa — seveda — „bizantinske“. O slovenskih pa ni bilo ne duha, ne sluha.

Pravzaprav so imeli diapozitive tudi iz drugih krajev Slovenije. V spominu mi je ostal „Robova česma“ (iz Ljubljane). Iz protesta nisem končno kupil nobene diapozitive ne glede na jezik. Seveda so pa mnogi Slovenci, ki žive v SR Sloveniji, na te grobe kršitve ustavnih določil glede slovenskega jezika, in to večkrat od oblasti, že tako navajeni, da jih popolnoma prezrejo. Ko sem neki prodajalki rekel, da bom diapozitive kupil samo, ako imajo slovenske naslove, mi je rekla, da ni na to nikdar niti pomislila, in, da bi je to ne motilo.

V Ljubljani sem imel še nekaj drugih zadev, katere bi rad omenil. Najprej sem se želel pozanimati, ali obstaja kakšen film, ki bi se lahko uporabil pri predstavljanju svetu slovensko ljudsko kulturo, predvsem folkloro. Peizvedoval sem tu in tam, pa nisem nič našel. Obrnil sem se zopet na moje zveze na univerzi. Tudi ti nekaj časa niso nič odkrili. Končno so menda od prosvetnega ministrstva zvedeli, da bi kaj takega najbrž imela Radiotele-

vizija Ljubljana. Organizirali so obisk in jih obvestili, kaj želimo.

Pripravljenih je bilo več krajših filmov, katere so začeli predvajati. Ne bom na tem mestu vseh naševal, ker to ni bistveno. Omenil bi samo, da je bil od vseh filmov le eden kolikor toliko primeren. Ta film je bil „Gorenjska kmečka ohcet“. Toda tudi ta film ni bil zamej povsem zadovoljiv.

V filmu se ta „Gorenjska kmečka ohcet“ namreč zaključuje s poroko na — magistratu! Sicer imamo tudi v Ameriki civilne poroke, toda zelo redko vidiš sliko v časopisju ali na TV od take poroke. V javnosti skoraj vedno pokažejo samo cerkvene poroke katerekoli verske ločine. Seveda od civilne poroke nimaš bogve kaj pokazati razen: „Now I pronounce you man and wife. Ten bucks.“

Ta film torej ni bil najbolj primeren za ameriško javnost, za slovensko pa še toliko manj. Lahko bi odstranil zadnji del filma, a bi potem manjkala najvažnejši dogodek.

To je bil en primer neprilicavne kulturne revščine. Med razgovorom sem omenil, da v Ameriki redno kažejo samo „bizantinsko“ folkloro, ki ji pravijo jugoslovanska. Toda med jugoslovansko bi morala biti tudi slovenska. Tě pa nikoli ni. Zakaj ni tukaj nobenega znaka „bratstva in edinstva“? S tem sem odkril, da so prav oblasti v SR Sloveniji krive za to pomanjkljivost, ker prav oblasti financirajo in določajo kulturno delovanje.

Po končanem razgovoru me je že omenjena oseba povabila na svoj

Jugoslavija: kam?

Pred kratkim so delavci tovarne traktorjev „Zmaj“ v Beogradu dva dneva stavkali. Mladi delavec, Svetislav Durđević, je izjavil: „Ozadje stavk je skoro vedno denarno vprašanje, tokrat pa je resnični vzrok treba iskati drugje: človekova čast je ogrožena. V državi, kjer naj bi vladal delavski sloj, se mora le-ta dejansko boriti za svoj obstoj, saj plače, katere dobivamo, komaj zadoščajo za najemnino in mleko, morda še za kakšno cigareto. V zadnjih letih je pri nas nastala dvo-razredna družba: sloj izredno bogatih in sloj izredno revnih državljanov. Zato je prav za prav čudno, da so delavci samo stroje ustavili in da niso šli na cesto...“ Miloš Stanišić, ki dela v isti tovarni, je ježno dodal: „Mi delavci se nahajamo v obupnem položaju. Stalni porast cen življenjskih stroškov, ob plači, ki pa ostane vedno enaka, nas je privedel do skrajne meje obstoja. Svoji družini že ne moremo več preživljati. Vsega smo siti, izgubili smo voljo za delo in zato stavkamo.“ Dejanski dohodki prebivalcev so v zad-

njih 5 letih padli za več kot 40% in so po mnenju hrvaškega gospodarskega časopisa „Privredni vjesnik“ na isti višini, kakor v letih 1967-70. Le 5% jugoslovanskih gospodinjstev živi s svojimi rednimi dohodki. 69,5% vseh zaposlenih, ali 4,5 milijonov delavcev zasluži manj, kakor potrebuje. Če k tej številki delavcev prištejemo še njihove družine, pridemo do žalostnega dejstva, da živi 8-9 milijonov Jugoslovancev v pravi revščini. Tako vsaj je konec preteklega leta poročal član sedanje jugoslovanske vlade. Zagrebški sociolog Josip Zupanov smatra, da je pravi „jugoslovanski čudež“, da je spričo takšnega položaja ljudstvo še vedno mirno in da še ni prišlo do kakšne socialne eksplozije. Navaja primer Makedonije, kjer naj bi povprečni mesečni dohodek znašal 29.500 dinarjev (t. j. 98 dolarjev), toda do te vsote 70% delavcev ne pride.

Storlost jugoslovanskih delavcev je padla, pa tudi površnost in zanemarjenost se zaznavata, kot še nikdar prej. Neki slovenski gospo-

✦ SKLADATELJ MSGR. MATIJA TOMC

V soboto, 8. februarja je umrl v Domžalah častni kanonik ljubljanskega kapitlja in častni doktor ljubljanske teološke fakultete, skladatelj prof. Matija Tomc.

Pokojni je bil rojen na božični dan 1899 leta v fari Podzemlje pri Metliki v Beli krajini, po ljudski šoli v domači fari in v Novem mestu je tu in nato v zavodih v Šentvidu nad Ljubljano končal gimnazijo, vstopil v ljubljansko bogoslovje in l. 1924. pel novo mašo. Prvo službeno mesto je imel kot kaplan v Mokronogu, a že po enem letu je dobil dekret za prefekta v škofijskih zavodih v Šentvidu nad Ljubljano, od koder je šel študirat glasbo na Dunaj in l. 1930. bil nastavljen kot profesor glasbe v Šentvidu. Tu je delal vse do vojne, ko so Nemci zasedli zavode, profesorje pa izgnali. Do l. 1946. je bil Tomc nekaj časa profesor na klasični gimnaziji v Ljubljani, obenem je učil orgle na ljubljanski Glasbeni Matici in na konzervatoriju. Tega leta je bil poslan v Domžale, kjer je bil 25 let spoštovan in vzoren župnik vse do upokojitve. Kot upokojenec je še naprej živel v Domžalah, tam tudi umrl in bil pokopan.

Ime prof. Tomca se je v slovenski glasbeni dejavnosti začelo pojavljati kmalu po letu 1930, ko je začel skupaj s pevovodjem Akadem-

dom. Sprejel sem in sva odšla. Ko sva dospela do stanovanja, je že skoraj bil čas za poročila oziroma novice. Gledala sva to oddajo. Najprej se je na ekranu pojavila mlada manekenka, katere naloga je bila, da poročila podaja. Toda ta napovedovalka ni bila nikakršna žurnalistka, ampak izbrana za to nalogo zaradi svoje lepote. Poročila je podajala več ali manj kot kakšna papiga, ki samo ponavlja, kar je od drugih slišala. V Ameriki imamo tudi ženske v tej panogi, ki so izbrane zaradi lepote, toda vsaka od teh mora biti tudi izsolana žurnalistka.

V slovenščini je oddaja trajala samo kakih pet ali sedem minut, narkar je brez kakega pojasnila slovensko oddajo zamenjala zagrebška oddaja. Tudi nobenega prevajanja ni bilo. Seveda sem to oddajo bolj malo razumel. Ne verjamem pa, da bi v Zagrebu ali Beogradu sploh kdaj oddajali samo v slovenščini. Prav vsakokrat bi prevajali ali pa vsaj dodali podnapise v „bizantinsčini“. Tudi to je najbrž primer „bratstva in edinstva“.

(Iz Ameriške domovine)

skega pevskega zbora Francetom Maroltom orati novo ledino na polju prirejanja naše stare narodne pripovedne pesmi (Pegam in Lambergar, Kralj Matjaž, Marija in mlinar itd.), zlasti pa s svojimi edinstvenimi priredbami slovenske folkloze, kjer poleg drugih pokrajin začenja prvo mesto njegova rodna Bela krajina (Belokranjsko kolo, Zeleni Jurij, Kresne pesmi, Svatske pesmi itd.)

Pozneje njegova ustvarjalna sila seže na celotno polje glasbenega ustvarjanja. Prednjači seveda cerkvena glasba (maše — latinske in slovenske, rekvijemi, kantate ter dolga vrsta pesmi za vse prilike in slovesnosti). Omembne vredni sta dve večji deli, ki smo jih s tega področja poslušali tudi v Buenos Airesu (v „Gallusovi“ izvedbi): kantata Marija, Kraljica Slovencev (Marijina božja pota) ter Slovenski Božič, od maš pa (spet v večkratni „Gallusovi“ izvedbi) maša Na čast sv. Jožefu, maša Na čast sv. Cirilu in Metodu, maša Surrexit Dominus (Vstal je Gospod) po napevih velikonočnih pesmi. Predvsem pa je tu omeniti njegovo znano in prelepo slovensko mašo Stopil bom k oltarju. Pri cerkvenih obredih in drugih slovesnostih pa smo imeli priliko poslušati neštetokrat še lepo vrsto drugih njegovih skladb.

Delo našega zbora „Gallusa“ je spremljal z velikim zanimanjem ter mu je za 20 letnico posvetil svojo mogočno skladbo Slovenija in svetu, ki je takrat doživela krstno izvedbo, pozneje pa še bila večkrat izvajana.

Tomc je znan kot skladatelj orgelskih del. Med odlična dela s področja religiozne glasbe je še omeniti njegovo Križev pot za zbor, soliste, orgle in orkester, vokalni oratorij Odrašenik sveta ter Sedem Zveličarjevih besed.

Njegovo delo na področju svetne glasbe ni končalo le ob priredbah narodnih pesmi za zborovsko petje. Zanimive so njegove skladbe za orkester (Nizki rej, Varijacije na pesmi od Kneza Marka), glasbeni slika Morje, zlasti pa njegova celevečerna skladba za zbor, soliste in orkester Stara pravda na Aškerčevu besedilo, katere izvedba je po vojni v Ljubljani doživela velik uspeh.

Zadnjih 40 let je Tomc veljal za nesporno najvidnejšo in vodilno glasbeno osebnost na polju slovenske cerkvene glasbe, za kar mu je ljubljanska teološka fakulteta l. 1982. podelila naslov častnega doktorja.

Njegov celotni opus obsega nad 1300 del.

darstvenik je ugotovil, da v sedemurnem delavniku delajo delavci dejansko le dve do tri ure in zato ni čudno, da za izdelavo električnih strojev rabijo tri- do petkrat več časa, kakor pa delavec v zapadni Nemčiji. Prof. Zupanov ugotavlja, da je jugoslovanski delavski sloj zelo potrpežljiv in da prenese marsikaj, čeprav se potem na drug način „oddolži“ za nizke dohodke. Tako se je v zadnjem času pojavil nov vir dohodkov. Izven delovnega časa si namreč ljudje poiščejo dodatno delo kot barvarji, zidarji, električarji itd. Kdor ima košček zemlje, jo obdeluje — na delovnem prostoru pa se odpočije. Če ima večsobno stanovanje ali hišo, skuša dobiti dodatni zaslužek z oddajanjem sob inozemskim turistom. Zato je skoro polovica deviz, dobljenih s turizmom — romala v privatne žepce.

Vladne oblasti se zavedajo tega težkega življenja državljanov in zato ne postavljajo ovir, če si ljudje poiščejo delo na zapadu. Celo javne izbruhe nezadovoljstva prenašajo. Tako je npr. neki brezposelni beograjski trgovsko izobraženi, ki je moral začeti voziti taksi — javno preklinjal komunizem in titozem — pa so ga oblasti pustile pri miru. O težavah tudi preko tiska javno razpravljajo in na radiu je neki komentator humoristično ugotavljal: „Zakaj je mleko vedno dražje in ga že primanjkuje? Zato, ker je pri nas vedno več volov...“ Neki delavec je pripomnil: „Pri nas nima pomena vreči našo ‘delavsko vlado’, ker smo delavci že itak čisto na tleh. Partijski bonci ravnaajo z nami, kakor s sovražniki. Od našega denarja živijo, a usode ne delijo z nami... Zaslужijo šestkratno delavsko plačo, v našem ‘samoupravljaju delavcev’ mi nimamo več vpliva na vodstvo, tudi direktorjev si ne moremo več sami voliti...“ Dolgoletni opazovalec pa je v nekaj besedah označil sedanjo Jugoslavijo: Tita ni več, denarja ni več, zaupanja ni, pa tudi zagona ni več. Praznina, dolgočasje in resignacija je vidna tako v Ljubljani, kakor v Zagrebu, Sarajevu in Beogradu. „Jugoslovanski model“, ki je bil upanje tretjega sveta in v katerega je bilo vloženo toliko navdušenje — je passé. Kritiki režima, Milovan Djilas, je rekel: „Jugoslavija je mrtva — ne kot država — temveč kot ideja.“ To mrtvilo se zaznava v vseh republikah. Inozemski opazovalci pa trdijo, da Jugoslavija kljub vsemu ne stoji pred razpadom ali atomizacijo. Opaža se pa erozijski proces sistema. To seveda najbolj občutijo partijski funkcionarji, ker izgubljajo pri-staše iz delavskih vrst. Leta 1984 je iz partije izstopilo 75.000 članov, od katerih je bilo več kot polovico delavcev.

Pri hrvaških delavcih opažajo velik porast vernosti. V Splitu se je leta 1985 izjavilo za verne 52% mladine — med njimi je je tri četrtine iz delavskih vrst. Vzora te mladine sta matič Terezija in sveti oče Janez Pavel II. Lenin je dosegel komaj 11. mesto, pokojnega Tita pa ni nihče omenil.

„Bratstvo jugoslovanskih narodov“ je zadobilo kaj čudne oblike, ker pišec članka, Andreas Kohlschütter, poroča, da se v Sloveniji in na Hrvaškem porajajo sovražni izbruhi proti „južnim bratom“ — to predvsem na nogometnih in drugih športnih igriščih. Na pročelju nekake slovenskega občinskega urada pa je baje bilo pred kratkim napisano: „Južnjakom in psom vstop prepovedan“...“

Pet let po Titovi smrti se je neizprosno izkazalo, da njegov sistem brez njega ne funkcionira — niti politično, niti gospodarsko.

Enoletno, rotativno predsedstvo države in štiriletno ministrsko predsedstvo je privedlo do trenja med republikami, v katerih opazamo v zadnjih letih vedno večjo politično samozavest ter kritično sprejemanje (Nad. na 2. str.)

JS

Nastopi Janeza Vasleta

V lanski glasbeni sezoni je Janez Vasle intenzivno nastopal kot solist bodisi v operi, oratoriju, koncertih, pa tudi na radiu. Meseca februarja je potoval v Brazilijo in tam obiskal glavne glasbene centre v Porto Alegre, San Pablo in Rio de Janeiru za kroniko v reviji Pro Música, katere poddirektor je. Svoje nastope je začel 18. marca z recitalom pri oddaji „Los Intérpretes“ na Radiu Rivadavia. S klavirsko spremljavo Haydeé Trinca je izvajal dela Beethovna, Mendelssohna, Mozarta, Bacha, Massenetta in Čajkovskega med drugimi.

Aprila je bil Vasle povabljen v New York, kjer je sodeloval pri izvedbi Misa Criolla s zborom iz Banco de la Provincia de Buenos Aires. Koncert se je vršil v dvorani Avery Fischer Hall (Lincoln Center) v sredo 24. aprila pred dva tisoč poslušalci. V Salón Dorado Teatra Colón je sodeloval pri spomin-skem koncertu ob 300. obletnici rojstva G. F. Haendla, v začetku julija pa na prireditvi v čast Bachu. Tu je pel profansko kantato „Amore traditore“ za solo-bas. V ponedeljek 22. aprila je bil povabljen k radijski oddaji „Música para la Juventud“, ki jo vodi Noemí Souza po Radio Nacional. Tam je govoril o slovenski pesmi, o izvoru, glavnih značilnostih in o slovenskem jeziku. Ilustriral je z dvema narodnima (Čej so tiste stezice? in Kaj ti je deklica?) in z Vilharjevo Mornar po Prešernovih verzih. Vasle je potem pel basovski vlogi pri kantati št. 156 v sklopu Akademije Bach, ki jo vodi Mario Videla. Med 3. in 16. septembrom se je kot aktiven sodelavec udeležil tečaja za interpretacijo oratorijev Bacha in Schütza;

JUGOSLAVIJA KAM?

(Nad. s 1. str.)

odločb centralne vlade. V gospodarskem oziru pa naj bi bil prav samoupravni sistem podjetij temelj oz. jedro vseh težav, ker je razpoka med politično-gospodarsko realnostjo in sanjami o novem družbenem redu vedno večja in — nepremostljiva.

Na bosanski strani reke Drine je v steni visokega pogorja vklesano: „Tovariš Tito, prisegamo ti, da bomo vedno hodili po tvoji poti.“

Toda ta pot leži pod kupom marmorja na zadnjem Titovem počivališču in Andreas Kohlschütter vprašuje: „Jugoslavija — kam?“

Po „Die Weltwoche“ — 16. januarja 1986 — povzela Pavlina Dobovškova

učitelj je bil švicarski baritonist Philip Huttenlocher. Prej je pel na koncertu posvečenemu francoski glasbi, v Francoskem klubu, Massenetove in Thomasove arije, ter de la Faureja. Proti koncu avgusta je imel glavno vlogo pri koncertni predstavi Haendlove opere „Julij Cezar“ v Teatru El Círculo v Rosario.

Septembra je pel kot solist pri maši v sanhuški stolnici z Mladinskim zborom (vodi: Andrej Selan) ob priložnosti otvoritve novega harmonija in v sklopu Mladinskega dneva. Med 10. in 15. septembrom je prišel na vrsto tečaj z ameriško črno altistko Betty Allen o interpretaciji oratorija in črnih duhovnih hri organizaciji Fundación Teatro Colón; 22. septembra pa je slovenski basist prevzel vlogo starega filozofa Don Alfonso pri Mozartovi operi „Così fan tutte“ v dvorani Jockey Cluba v La Plati. Predstave so spadale v redno sezono Teatra Argentino (vodil: Antonio Russo, režija: Daniel Suárez Marzal, orkester in zbor iz Teatra Argentino). Ponovitev se je vršila 6. oktobra. Med 7. in 10. oktobrom je naš rojak sodeloval pri tečaju Mednarodne Akademije Bach, ki jo vodi nemški direktor Helmuth Rilling. Profesor je bil baritonist Wolfgang Schöne. Vršila sta se dva končna koncerta v Auditorium de Belgrano. Vasle je pel pri kantatah št. 110 in 70. Konec oktobra je prevzel vlogo Jezusa pri Bachovem Pasijonu po Svetem Mateju v Teatru 1 de Mayo, v Santa Fe. Triurna skladba se je prvič predstavljala v tem mestu. Vodil je Francisco Maragno, s provincijskim orkestrom, zborom in otroškim zborom. 27. in 31. oktobra pa je zopet pel Don Alfonsa, tedaj v Teatru Libertador (bivši Rivera Indarte) v Córdoba (vodil: Carlos Giraudo, režija: Constantino Juri).

Decembra so sledili tile nastopi: 6. v Museo de Arte Decorativo, pod naslovom „Samo Mozart“, koncert posvečen slavnemu komponistu; Vasle je nastopil kot član skupine Camerata Vocale, ki jo vodi Guillermo Opitz; 8. v cerkvi Fátima v Martínez in 13. v Teatru Coliseo, je pel basovski del pri oratoriju „Izrael v Egiptu“ (Haendel) pod vodstvom Antonija Russa. (Orquesta Sinfónica Nacional, Coro Polifónico Nacional, vodi: Roberto Saccente.) Končno: 19. v Santa Fe in 22. v Esperanza, Deveto Beethovno Simfonijo (dirigent: Reinaldo Zemba, provincijski orkester in zbor).

Poleg tega je Vasle kot član Co-

IZ ŽIVLJENJA V ARGENTINI

Tone Mizerit

Dolge počitnice smo imeli, najprej „pisec teh vrstic“, nato pa naš list. Sploh. Mnogo stvari se je medtem dogodilo, in marsikatera izmed teh, ki je od blizu gledana izgledala važna, se nam sedaj zdi popolnoma nepomembna. Vendar bi, kot kratek pregled teh šestih tednov, navedli nekaj izstopajočih dogodkov, toliko, da si nekoliko osvežimo spomin, in od sedaj naprej znova teden za tednom sledimo odvijanju argentinskega političnega življenja.

Sindikalno področje: Po izredno uspehi stavki 24. januarja (prva presenečena je bila vlada), je vodstvo CGT z Ubaldinijem na čelu nekoliko omililo svoj borben nastop, a ni odstopilo od zahtev po izboljšanih delavskih plačah, niti od namena, da odbrzi, ali pa še ojači kontrolno ustanovo socialnega skrbstva.

Prav tako je CGT, v bolj političnem kot sindikalnem zagonu gradnje neke opozicijske fronte proti vladi, sklicala na „kongres edinstva“, kamor seveda vlade in radikalov ne bo, kjer naj bi zedinili poglede na velike probleme sedanje argentinske družbe. Prav tako je sodelovanje pri tem odklonila Cerkev. Zadeva preveč diši po politiki. Medtem ko CGT pripravlja ta kongres, in se sestaja z delavskim ministrom za dosego povišice, pa posamezni sin-

lonskega zbora sodeloval pri vsej operni sezoni — nad petdeset predstav — pri sledečih operah: Lucia de Lamermoor, Boris Godunov, Norma, Carmen, La Forza del Destino, La Boheme, Götterdämmerung, Der Rosenkavalier, Così fan Tutte in El caso Maillard. Pa tudi na koncertu, posvečenemu italijanskemu predsedniku Pertiniju in v raznih koncertih na Parque Lezama.

Kritike: „Priznanja vreden je bil nastop J. V.“ (Alberto E. Giménez, La Nación, koncert Haendel) „Zelo dobro je J. V. podal recitative pri Bachovi kantati.“ (M. M. Argentinisches Tageblatt, Akademija Bach) „Igralsko nepretrano in z glasovnim napredkom je rešil J. V. vlogo Don Alfonsa.“ (Juan Carlos Montero, Tiempo Argentino, Così fan Tutte, La Plata) „Med solisti moramo pohvaliti talent basista J. V. pri vlogi Jezusa.“ (Mario Montral, El Litoral, Santa Fe, Pasijon po svetem Mateju) „Vasle je bolj umirjeno odigrjal vlogo Don Alfonsa, jo napolnil z veliko sigurnostjo, perfektno uglasenostjo in dobrimi interpretativnimi sredstvi.“ (La Voz del Interior, Córdoba, Così fan Tutte)

dikati pridno rovarijo, organizirajo stavke in protestne pohode. To se bo še dolgo vlekelo.

Gospodarstvo: Vsem je jasno, da plan Austral že poka in da vlak gospodarske reforme skače s tirnic. To so mnogi napovedovali ob razglasu načrta, ko vlada ni povedala s kakšnimi razvojnimi ukrepi bo dopolnila prvotno zamrznjenje. Gospodarska vladna ekipa se je izživela v odlokih o zamrznjenju in deklamacijah o odpravljanju državnega deficitu. Ne eno, ne drugo v praksi ni delovalo. Vendar minister zatrjuje, da je še vedno glavni cilj celotnega delovanja borba proti inflaciji, za katero predvidevajo, da bo letos dosegla 28—30%. Bomo videli. Glede plač pa minister Sourouille trdi, da „nas bodo zahteve po povišanju spremljale še dolgo časa“.

Zunanji dog: Ta položaj je tesno povezan s problemom zunanje dolga. V tej zvezi se je argentinska vlada (in tudi druge po latinski Ameriki) naenkrat znašla pred dejstvom, da so bili upi na severnoameriško pomoč kaj prazni. Plan Baker, ki so ga prikazovali kot vesoljno zdravilo za bolezen zunanje dolga že spi spanje pravčnega (saj nikomur ni nič žalega storil). Mežikanje iz Washingtona o večjem razumevanju do južno-kontinentalnih problemov pa je ponehalo. Ko bankirji spregovore, politiki zamolče. Tako Argentina v tem oziru prestaja težke dneve, ki se bodo še potemnilli. Vremena se Argentincem zaenkrat ne bodo zjasnila.

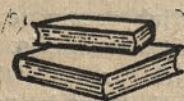
Predsednikove težave: Gotovo je v prvo vrsto treba postaviti smrt obrambnega ministra. Roque Carranza je, vsled kapi, nenadoma postavil predsednika pred dejstvo, da mora znova iskati primernege moža za najbolj kočljivo fronto sedanje vlade: razmerje z oboroženimi silami. Imenovanje bivšega predsedniškega tajnika Germana Lópezja je presenetilo vse, a pokazalo, da Alfonsín še vedno ohranja politično gibčnost in prodoren pogled za izbiro sodelavcev. Druga predsednikova težava je razmerje v lastni stranki. Naj bo zaradi ideoloških razlik, ali zaradi političnega oporunizma, radikalni so trenutno precej razbiti. To se pozna v nastopanju in načrtovanju bodočih ukrepov (npr. energetske polje in zadeva privatizacij), ali glede izbiranja kandidatov za bodoča volilna mesta, npr. kdo bo guvernerski kandidat v ključni provinci Buenos Ai-

res, kjer tako peronizem kot levica marširata z vso paro. Predsednik se očitno tudi ne more znebiti občutka, da je vsa argentinska družba, ki ne spada v radikalnem, pripravljena za konspiracijo. Le tako je mogoče razložiti njegove in sploh vladne obtožbe glede povezave med CGT in levico.

Ustavne zadeve: Znova je prišlo do govora o spremembi ustave, katere posledica naj bi bilo skrajšanje predsedniške dobe od 6 na 4 leta, in pa možnost ene ponovne izvolitve. Vse govorjenje o tem je le dviganje prahu, da se s tem zakrijejo drugi važni problemi. Prvič Alfonsín je ponovno izrazil, da se „to mene ne tiče“. Po drugi strani pa ponovimo, da je za sklicanje ustavodajne skupščine, edine, ki more ustavo spremeniti, potrebna dvotretinjska večina v kongresu. Te pa radikalizem nima, in je brez peronistične privolitve ne more imeti. Vse ostalo je mlatenje prazne slame.

Kaj pa razporka?: Sedaj je že jasno, da bosta radikalizem, in tudi peronizem, letos postavil pred kongres zadevo zakona o razporki. V tem je prišlo do neke variante. V kongresu je vsaj nekaj osnutkov, ki predlagajo dve vrsti zakonov: eni, ki predvidevajo civilno in cerkveno poroko; drugi, ki predvidevajo le civilno poroko. Za prve ni razporknega zakona; za druge razporka obstaja. Vsak naj že ob poroki izbere, ali cerkveno brez ločitve, ali civilno z odprtimi vrati za nove poroke v bližnji ali daljni bodočnosti. Da bo volk sit in koza cela. Zadeva je, da tudi s tem ne bo niti volk sit, niti koza cela. Kongresisti očitno ne razumejo, da je problem razporka globlji kot le neka legalistična odredba o tem, ali človek lahko živi v „drugem zakonu“ uradno ali neuradno.

Peronisti: Zadnji sestanek med narodnim vodstvom, ki mu načeljuje senator Saadi in voditelji obnoviteljske skupine (Grosso, Cafiero, Menem), je pokazal da, vsaj zaenkrat v peronizmu ne bo razpoke. S tem še ni rečeno, da so težave nehale. Sedaj se pravzaprav šele začnejo, a v sklopu legalnosti, in v spoštovanju temeljnega principa, da bomo „vsi skupaj zmagali“. Mnogo je bilo hmanic, zlasti za Cafiera v provinci Buenos Aires. Nihče ne dvomi o njegovem namenu, da kandidira za guvernerja. Ponujali so mu celo povezavo med njegovimi pristaši in intransigenti, kar bi pritegnilo glasove vse levice. Cafiero je pametno raje ostal v legalnem peronizmu, kjer je prepričan, da je le združenemu peronizmu odprta pot do lepših uspehov, na volilnem področju. Bomo videli, kakšen bo še nadaljnji razplet.

Dr. Tine Debeljak

(240)

MED KNJIGAMI IN REVIJAMI

DVE ZADNJI ŠTEVILKI

Tik pred odhodom redakcije Svobodne Slovenije na počitnice sem prejel dve zadnji številki Celovskega Zvona: september 1985 III/8 in tudi že decembrska 1985 III/9. Oba zvezka te celovške vseslovenske revije bi rad zdaj ocenil istočasno.

Celovski Zvon, september 1985 III/8: Uvodni članek je napisal tržaški pisatelj Alojz Rebula, kjer obravnava 40-letnico končanja druge svetovne vojne (1945) in 10-letnico helsinške sklepne listine o mednarodnem miru in varnosti (1975). Zapiše: Proslavljanje končanja druge svetovne vojne je izzvenelo tolažilno vsaj v nečem, — da je pokazalo, da je čas le čas in da se je tokrat na slavalokih tega jubileja odločno pokazal prah zgodovine. O helsinški listini pa pravi, da je dovolj spomniti na eno samo dejstvo: na to, kaj je naredila sovjetizirana Poljska s tistim žarnim razlivanjem ljudi in idej, ki jih je razbijala Solidarnost. Spominja se tudi tržaškega intervjuja s Kocbekom, ki je poudaril, da je smrt nad dialektiko in človek nad revolucijo! Kot važno obletnico imenuje tudi 20-letnico Drage, katere namen je vzpenjati mednarodne mostove tudi čez jarke slovenskega sveta.

CELOVSKEGA ZVONA

Pesmi začenja koroški pesnik Janko Ferj s ciklusom Pesmi. Sledi esej Bojana Štiha Poraz ob štiridesetletnici zmage ali Mir pod šmarno goro, to je imaginarna podoba, kako se zbirajo prijatelji pokojnega partizanskega boreca prof. Pirjevca. „Ahaca“ in njihov razgovor o idealizmu mladih let, ko so se borili za boljši svet, pa se sedaj razočarali. Ta poraz in zloraba njihove mladostne idejne revolucionarnosti je glavna vsebina članka. Pripovedno leposlovje predstavlja znani Janez Gradišnik z lepo psihološko črtico Obisk kjer opisuje, kako sta otroka kljub skrbnem materinem skrivanju o očetovi bolezni odkrila, da je oče v umobolnici. Pomemben je članek prof. slavistike v Celovcu Gerharda Neweklovskega o tem, kako so koroški Nemci v svojem pogovornem jeziku sprejemali slovenske jezikovne elemente. Profesor Janko Zerzer v članku Apartheid na Koroškem? enači ravnanje koroških Nemcev s slovensko manjšino z rasizmom v Južni Afriki. Za koroške Slovence je izredno pomembna študija Valentina Inzka „Šolsko vprašanje — preizkusni kamen za sožitje na Koroškem“. Omenjeni slovenski prevajalec Gradišnik je napisal spomin-

ski članek pokojnemu Nobelovemu nagrajencu Heinrichu Bölu in njegovih stikih s Slovenci (Kocbek). Alojzij Rebula nadaljuje svoj Dnevnik 1966, kjer tokrat omenja Jakob Solarja in obisk pri njem. Med drugim komentira umor tržaškega pesnika Stanka Vuka. Ljubljanski umetnostni zgodovinar dr. Ivan Sedej predstavlja ljubljanskega kiparja Toneta Demšarja pod naslovom „Na prometejski način preoblikovan kupček ila“. Več celostranskih umetniških prilog dopolnjuje ta umetniški esej. O koroški problematiki je tudi intervju profesorja Valterja Woschitza s slovenskim zdravnikom dr. Janezom Rugljem, ki sedaj deluje v Domu v Tinjah, strokovnjakom o psihoanalitiki alkoholikov. Zvezek zaključujejo: Z orumenelimi listov v spomin ponatis z „Kroga“ dr. Rajka Ložarja, sledi ocena zbornika Ustvarjam, torej sem! itd.

Celovski Zvon, december 1985 III/9: Tudi v ta zvezek Celovskega Zvona ni napisal uvodnika urednik revije, temveč ljubljanski pisatelj Andrej Capuder. Govori o ideji narodne sprave, ki jo je sprožila pisateljica Spomenka Hribar, in ki je „kolikor toliko rešila čast vladajoče stranke v domovini“. „Pogumno dejanje ene ženske v trenutku, ko je zatajilo toliko mož, nam priča, da je narodna sprava možna, sicer ne še na ravni ideoloških in oblastvenih struktur pač pa v srcu njih, ki so žejni resnice.“ Zaključuje članek z: „Povojna generacija mladih v Sloveniji želi, da se to sporno poglavje enkrat pošteno osvetli in zaključi s častnimi posled-

dicami za obe nekoč se vojskujoči strani, četudi nam danes ni povsem jasno, kje je zmaga in kje je poraz. To je misel, ki zavezuje predvsem zmagovalce.“

Sledi zapis pesmi Stanislava Krepa Strah in up, ki pa nima nobene estetske ne folklorne vrednosti, pač pa dokazuje, da prihaja ideja sprave že v široke plasti naroda. Zelo zanimiv je prispevek škofa Alojzija Ambrožiča Moj maj 1945, ki opisuje odhod njegovega očeta z družino iz domovine ter svoja doživetja 15-letnega fanta na tej begunski poti in ki je bil nato vrnjen partizanom in v domovini izpuščen kot mladoleten.

Leposlovju se približuje feljton mariborskega časnika Franca Šrimpfa Skozi steno spomina. Na vprašanje velikemu pesniku, kaj misli o revoluciji, je dobil odgovor: „Tega naše ljudstvo ni zaslužilo.“ Anton Trstenjak prispeva svoj članek Človek — bitje vrednot, iz dela, ki ga trenutno pripravlja. Študija Vuka Oslaka obravnava Iskanje absolutnega v sodobni slovenski literaturi. Načelnja staro vprašanje o obstoju „katoliške“ literature, ki jo zanika. Za Truhlarja je doživetje Absolutnega dokaz religioznosti, za Oslaka pa le odkritje nekega delca doslej še skritega Boga, ki ga odkrije umetnik izključno s svojo ustvarjalno umetnostjo. Oslak se zaveda, da nastopa proti Mahničju, pa tudi „vsega spoštovanja vrednemu Ušeničniku“. Stopa pa tudi korak naprej od Truhlarja, toda kriterij mu ostane isti: osebno doživetje tega odkritja Boga. Zanimivo

je, da Oslak podaja sedaj nekaj imen slovenskih sodobnikov-literatov, ki jih muči iskanje metafizičnih skrivnosti od Rebule do Kermavnerja itd. Tudi največji nasprotnik vere je lahko v umetnosti najbližji Bogu. Končni rezultat razprave: „Slovenska literarna in publicistična kvaliteta se vse odločneje seli na pozicije krščanstva ali pa vsaj intenzivnega iskateljstva, kar je razumljivo, saj nazor, ki se vzdržuje s silo in delitvijo — tudi literarnih — fevdov, postaja privlačen le še za ljudi sebičnega interesa. Slovenska literatura zares postaja sodobna.“

Kot novo ime se predstavlja prekmurski protestant Mihael Kuzmič, ki se posveča raziskavi prekmurske slovenske književnosti, o kateri je doslej pisal največ profesor Vilko Novak. Kuzmič piše v tej številki Zvona o prevajanju svetega pisma v prekmurščino, ki se je začelo leta 1715. V tem članku razpravlja o tem, ali je prekmurščina dialekt slovenščine ali je poseben pismeni jezik. Odloči se za pismeni jezik, ki pa se je kot tak končal po drugi svetovni vojni, ko so Prekmurci v celoti prevzeli slovenski pismeni jezik. Upajmo, da bomo ime Mihaela Kuzmiča še večkrat zasledili v naših revijah.

Dr. Vospernik je napisal nekrolog koroškemu pesniku Valentinu Polanšku pod naslovom Velike sanje velikega človeka. A. Rebula prispeva nadaljevanje svojega dnevnika. Umetnostni kritik Ivan Sedej predstavlja koroško slovensko slikarstvo mlajšega rodu Meino Sche-

NOVICE IZ SLOVENIJE

LJUBLJANA — Jezikovno razsodišče je predstavilo svoje člane: novi predsednik je komunikolog dr. Slavko Splival, z njim pa razsojajo dr. Jože Toporišič, dr. Janez Dular, Boža Krakar Vogel, Viktor Majdič, Lidija Kuhar, Martin Ahlin in Ksenija Svetina.

LJUBLJANA — Naftno rafinerijo v kitajski provinci Guangdong bo v treh letih zgradil Smelt: pripravil projekt, priskrbel tehnologijo in opremo, nadzoroval montažo. Rafinerija naj bi imela zmogljivost dva milijona ton nafte.

MARIBOR — Tovarna avtomobilov Maribor TAM bo začela serijsko izdelovati motorje 515, ki se odklujejo s 30% večjo močjo, so manj hrupni in zaradi boljšega izgorevanja manj onesnažujejo zrak.

MARIBOR — MTA 160 je oznaka avtozerjavov, ki jih je začela serijsko izdelovati Tovarna avtozerjavov in strojev iz skupine Metalna. Stroji imajo nosilnost 16 ton.

LJUBLJANA — Izvozna rast v lanskem letu ni kaj zadovoljiva. Slovenija je povečala za 6% svoj izvoz (v primerjavi s predlanskim), istočasno pa povečala uvoz za 4% odstotke. Celotna Jugoslavija ima pa naslednje podatke: uvoz 4%, izvoz 1%.

LJUBLJANA — Za štípendije, ki jih podeljujejo razna podjetja in tovarne (kadrovske štípendije), da bi si zagotovila kvalificirano delovno silo, ni zadostnega zanimanja. Za to je več razlogov. Eden je ta, da jih je več razpisanih za nižjo in srednjo stopnjo študija, mlade pa bolj zanima višja stopnja. Poleg tega se v večjih središčih, kjer je večja koncentracija šol, ne zanimajo za take študije, v manjših pa tudi ne, ker ne dosežejo pokriti stroškov bivanja in študija v oddaljenem kraju.

LJUBLJANA — Na Kubi se uveljavlja podjetje Smelt. Vokviru ortopedske bolnišnice v Havani gradi tovarno za proizvodnjo ortopedskih pripomočkov, potem bo razširil isto bolnišnico, pa še v konstrukcijo turističnih objektov se je vrgel. Dela so po sistemu „ključ v roke“. (Misli Castro plačevati s kubanskimi vojaki?..)

LJUBLJANA — Bojan Štih je ob koncu leta kot direktor filmskega podjetja Viba podeljeval nagrade onim, ki zaradi ozkosti festivalskih pravilnikov ne dobijo zadostne pohvale. Zanimivo je, da je ob koncu prireditve vsem želel vesel božič.

llander z dvema celostranskima barvastima prilogama, ki ponazorujeta bolj kot besede njen moderni ekspressionizem.

Profesor Pavle Zablantnik piše o slovenski prisegi iz davnih časov, ki jo je odkril p. Bernard Kotnik v Koroškem dednem arhivu v Celovcu v rokopisnem sodniškem protokolu vetrinjske gosposke iz let 1591 do 1619. Napis prisega je: „Aydt-schwur in windischer Sprach“.

V kritičnem delu revije obravnava knjižna Trst v slovenski poeziji Denis Poniž. Blaž Rutar ocenjuje avstrijskega Wilhelma Bauma: Deutsche und Slowenen in Krain. Poudari, da je iz historiat nemške oblasti nad Slovenci na Kranjskem, kljub tolikemu doseljevanju Nemcev, je ostala najbolj slovenska dežela do l. 1918. Prej imenovani Michael Kuzmič govori o knjigi Alojz, Janez in dr. Jože Sraka, Prekmurci in Prekmurje (izšla v Chicago leta 1984). Ester Sferco piše o Slodovih Drage, Alojz Rebula ocenjuje knjigo Mire Miheličeve Ure mojih dni. Alojz Rebula prispeva „šopek devetdesetletniku Josipu Vidmarju ob oknu zgodovine, tudi z mladega vrta Celovškega Zvona“. V svojem razmišljanju govori: „Ironija zgodovine je kmalu prisilila Vidmarja k premisleku, koliko je svoboden človek, ki se iz svetišča boginje lepote prešotori v svetišče, kjer stoji na oltarju ne samo tendenca, ampak partijnost.“ Tudi Ciril Žebot primerja dva devetdesetletnika Josipa Vidmarja in Franka Lauscheta, o katerem pripravlja posebno knjigo.

ANHOVO — Azbest bo postopoma izključen iz izolacijskih materialov, ki jih izdeluje Saloni. Nadomestili ga bodo s celulozo ali pa z drugimi sorodnimi in novimi materiali. S tem bo okolje počasi dobivalo „boljšo barvo“ (ne bo več zastrupljanja). Tudi energetsko se počasi preusmerjajo od plina k premogu. Saloni proizvaja predvsem boljše vrste cementsa, ki jih uporabljajo pri gradnji elektrarn in mostov, zdaj pa še za naftne vrtime, katerega so morali do sedaj vsega upazati.

LJUBLJANA — Vlamljanje avtomobilov v Ljubljani se vrtilo okoli 800 do 900 na leto. Pravijo, da je prvi vzrok „razstava“ predvsem dragih aparatur in dragih predmetov, ki vzbudijo zanimanje mimoidočih klatežev. Zadnje čase se je zanimanje razširilo na gume, akumulatorje in druge avtomobilske dele.

UMRLI SO od 27. dec. 85 do 6. jan. 86:

LJUBLJANA — Ivanka Kermavner roj. Ramovš; Vlado Gruden; Leopold Omeje; Ana Vidic; Loti Poderžan roj. Coliary; Ciril Štrukelj; Vinko Zaletel; Marko Osenar; Ivan Praznik; Terezija Lavrič roj. Mrak; Janez Jeras; Janez Pibernik; Marino Pavletič; Franciška Pavčnik roj. Pajk; Martin Hartman; Marija Kosmač roj. Bizovičar, 90; Anton Šubic; Jože Burja, 91; Pavla Ramovš, 85; prof. Vida Zupanc roj. Cluga; Ivanka Hočevar roj. Laznik, 84; Marica Zajc roj. Brišnik, 88; Franc Kovač; Stana Markelj; Vida Zalokar roj. Kleindienst; Karel Mikolič, 86; Anica Hiti roj. Grum; Ana Mesec roj. Semrov; Janez Fajon; Zdravko Hafner; Angela Goričar, 76; Albin Ahčin; Dragan Trkulja; Milan Lupše; Terezija Zlogar roj. Modic; Franjo Juvan; Stane Jerman; Anton Tomazin; Angela Marin roj. Pajek; Alojz Hočevar; Melita Svetina; Marija Korošec roj. Verger, 94; Mira Zdešar roj. Herman, 79; Franc Planinc; Marija Jagodic roj. Zakrajšek; Vida Kastelic.

RAZNI KRAJI — Janko Kastelic, Novo mesto; Lea Zalar, Presejce; Albina Gorkič, 87, Portorož; Franc Galin, Kamnik; Marija Čebokli, 84, Sedlo pri Breginju; inž. Josip Teržan, Ruše; Amalija Bauerheim roj. Galle, Dol pri Hrastrniku; Fran Rus st., Pristavlja vas; Ivanka Miler, Šmarje-Sap; Tilička Ramšak roj. Grobelnik, 76, Žabukovica; Alojz Furlan, Postojna; Marija Camernik, šentvid pri Lj.; Edvard Aleš, Maribor; br. Odo Gubanc, Pleterje; Elca Zupandič (Jerneja Elca), Dobrunje; Berta Razboršek roj. Korent, Zalec; Franc Šilc, 61, Novo mesto; inž. Janez Pucelj, Trbovlje; Antonija Žitnik roj. Babšek, 71, Babna gorica; Vekoslava Kasesnik, Sempeter v Sav. dol.; Slavko Borštnar, Trbovlje; Janez Šiberl, šenčur pri Kranju; Marjeta Gregorka roj. Mikuž, 83, Presejce pod Krimom; Milica Djurkovič roj. Čop, 83, Breznica; Barbara Ilnikar, Zagorje ob Savi; Vinko Očepek, 85, Domžale; Vera Magajna, 63, Vreme pri Divači; Angela Majcenovič roj. Mazovec, Kamnik; Rudi Colja, Sežana; Marcel Godnik, Novo mesto.

Peti del vojne in revolucije

Že pred mnogim meseci sem prebral, in se pri nekaterih z veliko pisateljsko močjo opisanih mestih vrnil in spet bral Franka Bükviča literarno mojstrovino Vojna in revolucija, ki jo je založila in izdala Slovenska kulturna akcija v Buenos Airesu. Ta se je — mimogrede rečeno — s tem izdanjem izkazala za širokogrudno in lepi umetnosti posvečeno kulturno ustanovo, ko je omogočila izid literarnega dela, ki po svoji vsebini ne drži pravičnega zgodovinsko izpričanega ravnotežja med partizanstvom na Slovenskem kot nosilec revolucije, in njega nasprotniki, to je ogromno večino naroda. Ko sem z branjem prišel do konca, sem imel nesporen občutek, da je tu nekaj odsekanega, kar je z narodnega gledišča za iztek revolucije in njene posledice bistveno važno. Pisatelj svoje glavne partizanske junake ob zlomu njihove ideologije enostavno pošlje v Ameriko, ne da bi jih izpostavil doma razvoju dogodkov po končanem bojevanju in s tem preiskoval njihove značaje.

Nisem pa takrat ničesar ukrenil, ker se nisem imel za dovolj kompetentnega, da bi kritiziral tako izredno literarno stvaritev kot je Bükvičev roman. Z velikim zanimanjem pa sem pričakoval oceno tega

SLOVENC V ARGENTINI

Osebnostne novice

Rojstva: V družini Marjana Pograjca in lic. Metke roj. Rajer iz Castelarja se je v torek, 4. februarja rodil sinček, ki bo pri krstu dobil ime Andrej Marjan.

V družini Renata Jerončiča in ge. Ane roj. Pergar se rodil sin, ki bo pri krstu prejel ime Aleksander.

V družini Jureta Laha in njegove žene g. Liliane roj. Scardilli se je rodil sinček, ki bo pri krstu dobil ime Norberto Sebastián.

Srečnim staršem čestitamo!

Krsti: Dne 23. februarja je bil krščen v slovenski cerkvi Marije Pomagaj Luka Marjan Horvat, sin Jožeta in Anice roj. Urbančič. Botrovala sta Alejandra Piñero in Evgen Urbančič.

Dne 1. marca istotam Viktor Andrej Radoš, sin Jožeta in Karmen roj. Pugelj. Botrovala sta: Kati Mustar por. Mouratian in Marjan Pugelj.

2. marca pa je bila krščena v San Justu Angela Nakielski, hčerka Rubena Alberta in Rozke roj. Munda. Botrovala sta Silvana Beatriz Nakielski in Jože Martin Munda.

Vse tri otroke je krstil dr. Alojzij Starc.

Srečnim staršem naše čestitke!

Poroka: v slov. cerkvi Marije Pomagaj sta se v soboto 1. marca poročila Marta Korošec in Daniel Del Bene. Za priči sta bila Jože Korošec in ga. Norma Tavernise de Del Bene. Poročil ju je g. Janez Cukjati. Čestitamo!

Umrli so: v škofiji San Luis ga. Marija Ogrin (82), mati dveh duhovnikov: žpk. Janeza in raj. žpk. Toneta; v San Martinu ga. Marija Bambič (73); v Haedo ga. Jožefa Bedenčič (91); v Ohivosu ga. Marjana Marinsk (93); v Lomas del Mirador Angel Kobal (61). Naj počivajo v miru!

Nova diplomanta: Na Tehnološki fakulteti je dokončal študije Lojze Kočar iz Ramos Mejía in prejel naslov inženirja.

Na ekonomski fakulteti Buenosaireske državne univerze je decembra 1985 končal študije Gregor Hribar in postal contador público nacional.

Obema diplomantom čestitamo!

Nova župnika: V škofiji Quilmes sta v mesecu februarju prevzela novi župniki g. Janez Cukjati in g. Franc Urbanija. Prvi je prevzel župnijo „Ntra. Sra. de Luján“ v Villa España, Berazategui. Drugi pa v mestu Berazategui. Slavnosti je prisostvovalo veliko ljudi, med njimi je bilo tudi več naših rojakov.

Córdoba

XXIV. OTROŠKA KOLONIJA V CORDOBI

Kakor vsako leto tako tudi letos so se naši osnovnošolski otroci odpravili s slovensko kolonijo v vasico Dolores med kordobske hribe.

Bilo je 73 otrok pod vodstvom ge. Marjane Marnove in sedmih spremljevalcev. Otroci so prišli iz različnih krajev Argentine kot so Bariloče, Men-

doza, San Luis, Tucumán in Buenos Aires.

Imeli smo lepo vreme. Izbrali smo ga in zato naredili veliko izletov. Prvi izlet je vedno lažji, da se noge privadijo hoji. Namesto vsakoletnega pešačenja v bližnje mestce San Esteban smo se vzpeli na nižji hrib Cabeza del Soldado. Nato smo šli še malo višje — na Mástil — in najpogumnejši še na „Anteno“. Letos smo tudi naredili precej dolgo vožnjo s tovornjakom in obiskali mesto Cruz del Eje. Šli smo do jezera in se tam kopali. Za novo leto smo šli na sladoled v Capillo del Monte in se sprehodili po glavnih ulicah mesta. Proti koncu kolonije je pa prišla na vrsto tradicionalna (najtežja a pristo-voljna) pot na Urritorco — najvišji hrib pogorja. Za slovo smo še naredili pot do Paredones in še zadnji sprehod po Capilli del Monte. Med izleti se je prepevalo, čeprav je bilo opaziti, da nekaterih navadnih narodnih pesmi otroci več ne znajo.

Če ni bilo izleta na programu, so se otroci kopali v potoku ali pa igrali nogomet, med dvema ognjema ali pa softbol. Za praznike sv. treh Kraljev so organizirali nogometno tekmo s fanti iz sosednje sirotišnice in jih nato obdarovali s slašticami.

Med časom počitka po kosilu so se nekateri zaposlili z ročnim delom ali pa so pisali pisma in pošiljali pozdrave domov. Na žalost, zaradi stavke na pošti, ta pisma šele sedaj prihajajo.

Igrali so se tudi iskanja zaklada in imeli celo tombolo, katere dobiček je šel za lačne otroke na Madagaskarju.

Obiskali smo pokopališče, kjer počiva dr. R. Hanzelčič. Ob njegovem grobu smo molili in se tako zahvalili našemu dobrotniku.

Ne smemo pozabiti omeniti večerne prireditve silvestrovanja in sv. Treh kraljev, ko so pri skrbno pripravljenih prizorih vsi otroci sodelovali tako pri petju in igranju kot pri izdelavi scenarije in oblek.

Kar se tiče slovenskega govorenja, je treba pohvaliti otroke iz notranjosti dežele, ki so s slovensko govorico pokazali, da je pri njih slovenstvo še živo.

V tem smislu bi želeli, da bi naše napore na koloniji podprli v družinah, da bi se v izseljenstvu naš slovenski jezik čim dalje ohranil.

M. V.

OBISK IZ ŠVEDSKE

V soboto 4. januarja je bilo v Slomškovem domu srečanje s sodelavcem slovenskega časopisa na Švedskem Svobodna misel g. Ferdinandom Urbančičem. Gosta je pozdravil predsednik Do-

ma Jernej Tomazin in ga naprosil za pregled razmer med slovenskimi naseljenci na Švedskem in dežele nasploh. G. Urbančič je nato prikazal nekaj značilnosti in v obširnem razgovoru s številnimi poslušalci pojasnil marsikatero podrobnost iz njihovega življenja. Vsekakor lep in zanimiv večer, ki je potrjal, kako so nam po potrebi osebni stiki v tej naši Sloveniji v svetu.

VRHUNSKI PLANINCI MED NAMI

Po zmagoviti odpravi v južnih Andih so člani Planinskega društva iz Slovenije obiskali tudi rojake v Buenos Airesu. V soboto 15. februarja so v Slomškovem domu prikazali dva filma: Vzpon na Aconcagua — nova smer v Južni steni (1983) in vzpon na Yasse-mite v Kaliforniji, tudi nova smer. Odpravo je vodil Stane Klemenc, sestavljali so jo pa še: Borut Belehar, zdravnik, Matjaž Fištravec, filmski snemalec, ter plezalci: Franc Knez, Janez Jeglič, Silvo Karo, Pavle Kozjek, Peter Podgornik in Slavko Svetičič. Ves vzpon po novi „slovenski smeri“ na goro Torre so filmali na profesionalni ravni in nameravajo film predstaviti na festivalu Alpinističnega filma v Trento.

Številni rojaki so z navdušenjem pozdravili slovenske alpiniste, ko so se predstavili pred občinstvom. Predsednik Slomškovega doma Jernej Tomazin je nato pozdravil goste iz domovine:

„V imenu Slomškovega doma in v zastopstvu Slovenskega planinskega društva iz Bariloče mi je v čast pozdraviti med nami skupino vrhunskih gornikov in plezalcev iz Slovenije. Sledeč gorniškim ciljem po vedno višjih in težjih vrhovih vas je pot pripeljala z domačih in evropskih gora ter s Himalaje v Ande južne Argentine. Bodite med nami iskreno pozdravljeni in dobrodošli! Ponosni smo na vas in vam k vašemu uspehu na Cerro Torre, na kateri ste začrtali novo 'Slovensko smer', čestitamo. S tem svojimi dosežki širite v svetu sloves slovenskih gornikov in delate čast našemu narodu.“

Tudi naši starši, ki so ob koncu zadnje vojne kot prepričani Slovenci in svobodnjaki zapustili domovino, in njihovi potomci, se trudimo, da bi veliki svet po nas spoznal slovenski narod. Zato se skušamo čim bolj uveljaviti z našo delavnostjo, poštenostjo in podjetnostjo na vseh poljih: v kulturi, gospodarstvu in športu. Bog daj, da bi skupen napor nas vseh: vas v domovini in nas v svetu, pripomogel slovenskemu narodu, da bi kmalu zasedel mesto, ki mu pripada med kulturnimi narodi sveta.

Dragi plezalci. Ko ste se vzpenjali na vrhove južnih Andov, vam verjetno ni bilo neznan, da stopate po sledih, ki so jih pustili slovenski gorniki v tej deželi v zadnjih 35 letih. Imena kot so brata Jure in Peter Skvarča, Dinko Bertonec in že pokojni Tonček Pangerc, France Jerman in Jože Kastelic bodo za vedno ostala zapisana (Nad. na 4. str.)

razvoj teh treh ljudi (glavnih junakov Nika, Vere in Ivana) zdi drugim bralcem povsem umljiv v luči opisanih dogodkov?“

Jaz bi po svojem prepričanju rev. Kosu odgovoril: Vaša sodba je stvarna in resnična, z njo se popolnoma strinjam. Mislim in upam, da jih je med Slovenci mnogo, ki mislijo in sodijo tako kot vi.

Vendar bi v točki pravilne sodbe Bükvičevega romana ne bilo prav iskat razloga za pisanje teh vrstic. Ne gre mi za presojo ali celo obsodbo pisateljeve umetniške smeri kot take, ki se literarno izživlja v apoteozi partizanskega boja za osvoboditev naroda, boja, ki je v vodstvu zgodovinsko lažniv, marveč za usodo slovenskega naroda kot celote, v čigar krvi se je revolucija počela, strahotno razbesnela in se v potokih krvi tragično zanj končala. Kje so opevani junaki romana, ki bi bil rezultat revolucije doživeli, spoznali prevaro in se ob takem spoznanju junaško postavili po robu doma (ne v Ameriki)?

S tega nacionalnega vidika je ne le razumljiv, ampak naravnost imperativen, Kosov predlog, da bi „roman moral imeti pravzaprav pet delov; peti del (s svojimi desetimi poglavji) bi odkril tragiko celotne Slovenije (podčrtal jaz), ne le one matične, ampak tudi zamejske, ki je prav zaradi usodne povezave s Stalinom po komunistični OF izgubila

vsaj Trst in zaledje, in končno brezdomske alj Tretje Slovenije, ki je začela krvaveti iz svojih neštevilnih ran, potem ko so ji brezpravno likvidirali domobrnce, vrnjene z macmillansko zvijačo... Zaradi odkritij, ki so jih prinesla v zadnjih letih v zvezi s prisilno vrnitvijo protikomunističnih Sovjetov in drugih narodov, upam, da bo naš umetnik ustvaril še peti del... Tako se bo lahko opiral na dejstva, ki mu bodo nadomestila pomanjkanje osebnega izkustva v zvezi z domobranci; vrednote, za katere smo se bojevali, in izdajstva, ki smo jih morali za to utrpeti... zdaj prihajajo na dan po ljudeh in poteh, ki jim svet tokrat rade volje priznava objektivnost“.

(Meddobje, XXI, 1985, 1-2)

V imenu celokupnega naroda, pa naj njegovi sinovi in hčere živijo v komunistični zasužnjeni domovini ali kjer koli za mejami in po širnem svetu, izražam toplo željo, naj pisatelj Bükvič napiše še sklepno poglavje svojega romana in ga proglasi za sestavni del svojega velikega teksta o najbolj tragičnem obdobju več kot tisočletne slovenske zgodovine. Vključitev tega dodatka bo posebno važna za prevode v tuje jezike.

S tem dopolnilom zgodovinskih dejstev se bo pisatelj oddolžil svojemu narodu za idealistično pobarvani opis partizanskega boja in svojemu delu vtisnil vsebinsko objektivno podobo.

L. P.

Slovenski srednješolski tečaj

RAVNATELJA MARKA BAJUKA

sporoča vsem dijakom, da bodo v soboto, 15. marca

- ob 14.00 popravni izpiti (edini rok)
- ob 15.00 sprejemni izpiti za 1. razred
- ob 16.30 vpisovanje v vse razrede
- ob 18.00 začetna sv. maša

Profesorjski zbor bo imel isti dan ob 9. zjutraj začetno sejo. Sprejemni izpiti za 1. razred: branje in narek. Za vpis v višje razrede je poleg spričeval in potrdila o vpisu v argentinske šole še počitniška naloga: „Dnevnik zunanjih dogodkov med Slovenci v zdomstvu, zamejstvu in doma ter v Argentini in drugod po svetu v zaporednih tridesetih dneh“.

Začetek rednega pouka bo v soboto, 5. aprila, ob 15. uri.

ZARADI SLABEGA VREMENA ODPOVEDANA

Tombola na Pristavi

bo v nedeljo, 9. marca, ob 16 ob vsakem vremenu.

REŠITEV POČITNIŠKE KRIZANKE:

Vodoravno: 1) Hrum. 5) Zelo. 9) Obliv. 14) Pop. 17) Vari. 18) Tadej. 19) Dueti. 20) Deva. 21) Azil. 22) Onika. 23) Urnik. 24) Igor. 25) Let. 26) Glina. 27) Urna. 28) Igraje. 30) Anagram. 32) Rižno. 34) Znak. 35) Roza. 36) Noga. 37) Nagradno. 41) Porabi. 44) Kane. 45) Kalin. 46) Rum. 47) Opaja. 48) Si. 49) Šega. 50) Ikon. 52) Četa. 53) Post. 54) Sile. 55) Steber. 56) Eva. 57) Toča. 58) Širil. 59) Tul. 60) Parkira. 62) Moloh. 63) Paradiz. 67) Aha. 68) Polom. 69) Siva. 70) One. 71) Prevoz. 74) Opas. 75) Lipa. 76) Znan. 77) Ropot. 78) Dver. 80) Ta. 81) Oboki. 82) Eli. 83) Akord. 85) Vino. 87) Edison. 88) Dokupite. 90) Rake. 91) Oker. 92) Tema. 93) Denar. 94) Lojalen. 95) Potica. 101) Alga. 102) Emona. 104) Ilo. 105) Iver. 106) Vodar. 108) Rdižo. 110) Veča. 111) Enaka. 112) Jezim. 113) Pije. 114) Ose. 115) Cimet. 116) Anam. 117) Ukam.

Navpično: 1) Hvala. 2) Razen. 3) Urita. 4) Mil. 5) Zanima. 6) Edin. 7) Lekarna. 8) Oja. 9) Odurna. 10) Burno. 11) Lena. 12) Iti. 13) Vikingi. 14) Pega. 15) Ovoj. 16) Pare. 18) Tolaži. 20) Dirka. 26) Groba. 27) Užge. 29) Garnitura. 31) Graja. 33) Ioni. 34) Zala. 37) Nagel. 38) Drob. 39) Nune. 40) Omar. 41) Počep. 42) Opeva. 43) Ratar. 44) Kisa. 45) Kelih. 48) Soča. 49) Širom. 51) Kela. 53) Poraz. 54) Silos. 55) Stava. 57) Tihotapec. 58) Solar. 61) Kavo. 62) Moped. 63) Pipa. 64) Donos. 65) Inako. 66) Zenin. 68) Povre. 69) Sito. 71) Pred. 72) Rolo. 73) Epik. 76) Zbira. 78) Dota. 79) Pika. 81) Odeja. 84) Kimavec. 85) Vena. 86) Nereden. 87) Ekonom. 89) Utiara. 90) Regrat. 91) Olojnim. 93) Dlake. 95) Lirik. 96) Elija. 97) Nočem. 98) Pivo. 99) Oves. 100) Teče. 101) Adam. 103) Miza. 107) Oni. 108) Rja. 109) Gpu.

MALI OGLASI

Arhitekti

arh. Marija Bavec — Belgrano 123 — 17. nad. '5' - R. Mejía - Tel. 654-2461; poned. sredo, petek od 16 do 19.

Gospodarstvo

Lavarovanja M. in H. Loboda — Sarmiento 385, 1. nadstr., pis. 10 - Buenos Aires - od 11 do 18.30 - T. E. 312-2127

Kreditna zadruga SLOGA — Bm. Mitre 97, 1704 Ramos Mejía - T. E. 658-6574, 654-6438. Od poned. do petka od 15. do 19. ure.

Mutual SLOGA — Bm. Mitre 97, 1704 Ramos Mejía - T. E. 658-6574, 654-6438. Od poned. do petka od 15. do 19. ure.

Zemljišče (270 m²) v Slovenski vasi. Informacije: Lovro Jan ali T. E. 766-6376 v soboto in nedeljo.

Slovenski dom v San Martinu

PRVO LETOŠNJE PRIJATELJSKO SREČANJE Z ASADOM

bo v soboto, 15. marca ob 20.30

Nakaznice dvignite ali jih rezervirajte v Domu (755-1266) ali pri odbornikih do 13. marca zvečer.

DRUŠTVO ZEDINJENA SLOVENIJA

XXXIX. REDNI LETNI OBČNI ZBOR

Upravni svet društva Zedinjena Slovenija sklicuje XXXIX. redni letni občni zbor v nedeljo, 16. marca 1986 ob 9.30 uri v maj. dvorani Slovenske hiše, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

DNEVNI RED:

1. Izvolitev dveh overovateljev zapisnika in preštevalcev glasov.
2. Branje in odobritev zapisnika zadnjega občnega zbora.
3. Poročila upravnega sveta, nadzornega odbora ter sklepanje o njih.
4. Odobritev članarine za leto 1986.
5. Slučajnosti.

Po čl. 16 društvenih pravil bo občni zbor sklepčen ob vsaki udeležbi eno uro pozneje, kot je sklican.

Z vsemi pravicami se morejo med seboj zastopati zakonci in starši in otroci. Pooblaščenec morejo imenovati tudi člani, ki bivajo izven Velikega Buenos Airesa, ali jih ovira bolezen ali so službeno zadržani. Pooblaščenec se morajo izkazati s pisnim pooblastilom.

Pred občnim zborom bo v cerkvi Marije Pomagaj v Slovenski hiši sveta maša.

OBVESTILA

NEDELJA, 9. marca:
Mladinska sv. maša v Slomškovem domu. Po maši sestanek na katerem bo govoril bogoslovec Toni Hvalica.

SOBOTA, 15. marca:
V Slovenski hiši začetek Slovenskega srednješolskega tečaja rav. Marka Bajuka.
V Slovenskem domu v San Martinu prijateljsko srečanje ob 20.30 uri.

NEDELJA, 16. marca:
Občni zbor Društva Zedinjena Slovenija v Slovenski hiši.
V Hladnikovem domu redni letni občni zbor Društva Slovenska vas ob 16.

NEDELJA, 23. marca:
V Zavetišču dr. Gregorija Rožmana ob 11.30 blagoslov butaric in oljk, sv. maša ter skupno kosilo.

SOBOTA, 5. aprila:
Začetek rednega pouka Slovenskega srednješolskega tečaja v slovenski hiši ob 15. uri.

NEDELJA, 20. aprila:
Tombola na vrtu Slomškovega doma.

Slomškov dom

(Nad. s 3. str.)

na v gorniški zgodovini Argentine. Slava jim! Z isto pieteto se spominjamo danes tudi vaših tovarišev iz gorniških navez, ki so prežgodoj omahnili v večnost v Himalaji in slovenskih gorah. Njih idealizem je vreden, če že ne posnemanja, pa gotovo občudovanja in spoštovanja. Slava njihovemu spominu!

Plezalci so ostali nato v Domu na prigrizku ter ob nevezanem pogovoru in veseli slovenski pesmi prebili lep večer. Vidno so bili presenečeni, saj so odkrili tisti del Slovenije v svetu, ki je v matični domovini tako pogosto zamolčan in krivično prikazan.

DRUŠTVENI OGLASNIK

Učiteljska seja bo v sredo 12. marca ob 20. uri v Slovenski hiši.

COOPERATIVA DE CREDITO "S.L.O.G.A." Ltda,

(Sociedad Legal Orientadora General de Asociado)
Matricula No. 5380

Bm. Mitre 97 Ramos Mejía La Matanza Pcia. Buenos Aires

CONVOCATORIA

De conformidad con lo dispuesto por el artículo 31º de los Estatutos Sociales, se convoca a los Señores socios a la Asamblea General Ordinaria, que se realizará el día 5 de Abril de 1986 a las 19.30 horas e nel local de la calle Castellí Nº 28 de la Ciudad de Ramos Mejía, Partido de La Matanza, Provincia de Buenos Aires, para tratar el siguiente

ORDEN DEL DIA:

- 1º) Designación de dos asambleístas para suscribir el Acta de la Asamblea según el artículo 39º de los Estatutos Sociales.
- 2º) Elección de una Comisión escrituradora de tres miembros.
- 3º) Consideración de la Memoria, Inventario, Balance General, Estado de Resultados, Anexos 2 y 3 e Informe del Síndico, correspondientes al Ejercicio Económico Nº 25, iniciado el 1º de Enero de 1985 y finalizado el 31 de Diciembre de 1985.
- 4º) Consideración y aprobación de la modificación de los artículos 1º, 26º inc. 5), 37º, 45º, 48º y 69º de los Estatutos Sociales conforme al dictamen Nº 1719 de la Secretaría de Acción Cooperativa.
- 5º) Consideración y aprobación del Revalúo contable según Decreto Ley Nº 20337 (Art. 45º).
- 6º) Elección de los miembros del Consejo de Administración y Síndicos según lo determinado por el artículo 41º inc. h) de los Estatutos Sociales. Por dos años: un Vicepresidente, un Secretario, un Tesorero, dos Vocales Titulares, un Vocal Suplente, un Síndico Titular y un Síndico Suplente.

Ramos Mejía, 21 de Enero de 1986.

EL CONSEJO DE ADMINISTRACION

Odsel je k Bogu po plačilo

msgr. MATIJA TOMC

Gospodar življenja je poklical k sebi svojega zvestega služabnika v zgodnjih jutranjih urah v soboto, 8. februarja. Pokopan je bil v ponedeljek, 10. februarja na pokopališče v Domžalah. Priporočamo ga v molitev in blag spomin.

Žalujejo za njim:

brat Niko,
svakinja Barbara,
nečaki Niko, Tone
in Veronika z družinami
ter ostalo sorodstvo.

Florida, ZDA; Venezuela, Slovenija.

ESLOVENIA LIBRE

Fundador: MILOŠ STARE
REDACCION Y ADMINISTRACION:
RAMON L. FALCON 4158
1407 BUENOS AIRES
ARGENTINA
Teléfono: 69-9503

Glavni urednik:
Tine Debeljak ml.

Uredniški odbor:
dr. Tine Debeljak, Tone Mizerit,
dr. Katica Cukjati, Gregor Batagelj

Correo Argentino Central (B)	FRANQUEO PAGADO Concesión Nº 5775
	TARIFA REDUCIDA Concesión Nº 3824
Registro Nacional de la Propiedad Intelectual Nº 299831	

Naročnina Svobodne Slovenije za l. 1986:
Za Argentino A 24, pri pošiljanju po pošti A 25; Zdrž. države in Kanada pri pošiljanju z letalsko pošto 69 USA dol.; obmejne države Argentine 53 USA dol.; Evropa 65 USA dol.; Avstralija, Afrika, Azija 70 USA dol.; ZDA, Kanada in Evropa za pošiljanje z navadno pošto 45 USA dol.

TALLERES GRAFICOS "VILKO" S.R.L., ESTADOS UNIDOS 425, 1101 - BUENOS AIRES - T. E. 362-7215

Poravnajte naročnino!

V Mninesoti, ZDA, je 9. februarja, v 82. letu starosti, umrl gospod

Andrej Perčič

član načelstva Slovenske ljudske stranke.

Naj mu bo ljubi Bog plačnik za vse žrtve in napore, ki jih je sprejal nase iz ljubezni do Njega in do svojega naroda. Svojcem naše iskrene sožalje.

Načelstvo SLS

Vsem znancem in prijateljem sporočamo žalostno vest, da je 20. februarja v 94. letu starosti mirno v Gospodu zaspala naša ljuba mama, babica in prababica, gospa

Marjana Marinšek roj Črnilec

Zahvaljujemo se dr. Juretu Rodetu za vse obiske, s katerimi ji je nudil versko oporo in tudi opravil pogrebno sv. mašo in vsem, ki so jo spremljali na njeni zadnji poti.

Žalujoče družine:

Marinšek in Ottenstein

Buenos Aires, Strahinj, Naklo, Ljubljana.

Sporočamo vsem, ki so jo poznali, da je Gospod 28. januarja k sebi vzel gospo

Marijo Ogrin roj. Rus

in se zahvaljujemo za izraze sožalja.

Žalujoči:

sin Janez,
brat Roman z družino.

Quines (San Luis), Rim.

Vsem znancem in prijateljem sporočamo, da je 16. februarja v 92. letu starosti mirno v Bogu zaspala, prevzeta s sv. zakramenti, naša dobra mama, tašča, babica in prababica, gospa

Jožefa Bedenčič

K zadnjemu počitku smo jo spremili v ponedeljek, 17. februarja na pokopališče Villegas, San Justo.

Posebej iskrena zahvala g. Jožetu Škerbecu in dr. Alojziju Starcu za obiske in prinašanje Najsvetejšega; msgr. Antonu Orekarju za pogrebno mašo, pri kateri so ga spremljali g. Jože Škerbec, Jože Horn in dr. Jurij Rode. Zahvala vsem prijateljem, ki so našo mamo obiskovali, kropili ob smrti in jo spremljali na zadnji poti.

Priporočamo jo v molitev!

Žalujoči:

v Argentini:
hčerka Vida, Marta in Olga,
zeta Avguštin in Bogdan,
vnuki in pravnuki.
v domovini:
sestre Minka, Roza in Lojzka z družinami in ostalo sorodstvo.

Buenos Aires, Ljubljana Grosuplje, Biče, Zagorje, Zagreb.